

Informatiebulletin

Nr. 22

oktober 2000 - Amsterdam

De zalige
**JOSEMARÍA
ESCRIVÁ**

Stichter
van het
Opus Dei

LEVEN

Hoe de zalige
Josemaría de
jubeljaren beleefde

ONTMOETINGEN

In de achterbuurten
van Kinshasa

DOCUMENTAIRES

Een video over de
devotie tot de zalige
Josemaría

Vreest niet, opent de deuren voor Christus

Universidad de Navarra

Servicio de Bibliotecas

INHOUD

LEVEN

De zalige Josemaría Escrivá en het Jubeljaar

p. 3

DOCUMENTAIRES

«Een kwestie van geloof»

p. 6

BOEKEN

Een bijzondere biografie

p. 11

ZIJN ONDERRICHT

Bekering van de kinderen Gods

p. 14

ONTMOETINGEN

«Traditie en ontwikkeling zijn niet met elkaar in tegenspraak»

p. 16

GUNSTEN

Terugkeer tot het geloof

p. 20

UITSPRAKEN

Giovanni Trapattoni: Escrivá en sport

p. 23

Meer informatie over de zalige Josemaría en het Opus Dei vindt men op de internet-site

www.opusdei.org. Er bestaat de mogelijkheid om zich te abonneren op de gratis informatiedienst via e-mail.

Op de titelpagina: Jubeljaar 2000, opening van de Heilige Deur

Wie is de zalige Josemaría Escrivá?

De zalige Josemaría Escrivá werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Op 28 maart 1925 werd hij te Zaragoza tot priester gewijd. Op 2 oktober 1928 stichtte hij in Madrid, door God geïnspireerd, het Opus Dei, dat voor de gelovigen een nieuwe weg heeft geopend om heilig te worden midden in de wereld door middel van de uitoefening van het gewone beroepswerk en in de vervulling van de persoonlijke plichten in gezin en maatschappij. Op 14 februari 1930 begreep de zalige Josemaría, door de genade van God, dat het Opus Dei ook zijn apostolaat zou moeten ontwikkelen onder vrouwen. Voor de priesters stichtte hij op 14 februari 1943 het Priestergenootschap van het Heilig Kruis, dat onafscheidelijk verbonden is met het Opus Dei. Op 16 juni 1950 ontving het Opus Dei de definitieve goedkeuring van de Heilige Stoel en op 28 november 1982 kreeg het de kerkrechtelijke vorm van personele prelatur, welke de vorm was die door de zalige Josemaría was gewenst en voorzien. Toen hij zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei reeds verspreid over de vijf werelddelen en telde het meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, in dienst van de Kerk met dezelfde geest van verbondenheid met en achting voor de paus en de bisschoppen, die de zalige Josemaría zelf altijd had beleefd.

De heilige Mis was de bron en het middelpunt van zijn innerlijk leven. Hij was zich er diep van bewust dat hij een kind van God was en hij leefde in de voortdurende tegenwoordigheid van de Drieëne God. Dit bracht hem ertoe om zich in alles zo volledig mogelijk te vereenzelvigen met Jezus Christus, een tedere en sterke devotie tot Onze Lieve Vrouw en de heilige Jozef te beleven, een doorlopende en vertrouwde omgang met de heilige Engelbewaarders te zoeken en zaaier van vrede en vreugde te zijn op alle wegen van de aarde. Herhaaldelijk had de zalige Josemaría zijn leven voor de Kerk en de paus aan God opgedragen. De Heer heeft dit offer aanvaard en op 26 juni 1975 gaf de zalige Josemaría in zijn werkkamer te Rome op heilige wijze zijn ziel terug aan God.

Het lichaam van de zalige Josemaría rust in de Prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede, Viale Bruno Buozzi 75, te Rome. Het wordt voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn geestelijke dochters en zonen en van vele mensen die door zijn voorbeeld en de leer van het Opus Dei tot God zijn gekomen. Het proces van zijn zalig- en heiligverklaring is op 19 februari 1981 in Rome begonnen. Paus Johannes Paulus II heeft op 9 april 1990 de heldhaftigheid van zijn christelijke deugden vastgesteld en keurde op 6 juli 1991 het decreet goed, waarin het wonderbaarlijk karakter wordt erkend van een genezing, die wordt toegeschreven aan zijn voorspraak. De stichter van het Opus Dei werd op 17 mei 1992 te Rome door paus Johannes Paulus II zalig verklaard.

www.opusdei.org

Biblioteca Virtual Josemaría Escrivá de Balaguer y Opus Dei

De zalige Josemaría en het Jubeljaar

Herinneringen van Mgr. Javier Echevarría aan de vier jubeljaren in het leven van de zalige Josemaría

De zalige Josemaría heeft vier jubeljaren meegemaakt tijdens zijn leven: 1925, 1933, 1950 en 1975. In het eerste jubeljaar viel zijn priesterwijding, op 28 maart 1925. In het tweede, in 1933, zijn overplaatsing naar Madrid. Hij kon toen niet op bedevaart naar Rome vanwege gebrek aan financiële middelen. Toch vinden we in zijn *Aantekeningen* twee opmerkingen die getuigen van zijn geestesgesteldheid.

Op 5 januari 1933, de vooravond van Driekoningen, schreef hij: *Wat verwacht ik toch veel van mijn God in dit Heilig Jaar!* En iets verderop lezen we, op 18 april, in verband met de paasvieringen van het Jubeljaar: *Ik dank mijn Vader voor de droefheid die Hij mij deed gevoelen in de nacht van Witte Donderdag op Goede Vrijdag, die ik in de kerk van Santa Isabel heb doorgebracht. En daarna... de vreugde die Gij in mijn hart legde, die ik niet verdien, mijn God!*

EEN BEELD VAN DE H. PETRUS

Daarentegen kon Isidoro Zorzano, een van de eerste leden van het Opus Dei, bij die gelegenheid wel naar Rome reizen. Hij werkte als ingenieur in Malaga. De zalige Josemaría had in *De Weg* geschreven: *Katholiek, Apostolisch, Rooms!* — *Het bevalt mij dat je zo*

Rooms bent, en dat je een bedevaart naar Rome verlangt te maken videre Petrum, om Petrus te zien. Hij gaf Isidoro bij die gelegenheid verscheidene opdrachten mee, zoals het kopen van een zittend beeld van de H. Petrus, zo groot mogelijk. Isidoro zou hierin slagen en dat beeld, gezegend

door de Paus, terug naar Spanje meenemen.

HET BEVALT MIJ DAT JE ZO ROOMS BENT

Wij, die ons in 1950 en 1975 in zijn gezelschap bevonden, kunnen getuigen van de verering van de zalige voor de aflaten. Die werd in die tijd zo mogelijk nog groter. Beide keren haastte hij zich al in de ochtend van de eerste dag van het jubeljaar om met enkelen van zijn zonen de basilieken van Rome te bezoeken om de aflaat te verdienen. En daarna heeft hij nog vaak opnieuw dezelfde route afgelegd, in een geest van boetvaardigheid. Zijn vroomheid trok de aandacht terwijl hij bad, evenals de wijze waarop hij de gemeenschap van de heiligen beleefde.

In de zomer van 1950 bracht ik met enkele leden van het Opus Dei een paar weken door in Castelgandolfo. De zalige Josemaría kwam ons dikwijls bezoeken vanuit Rome. Ik herinner mij uit die tijd de genegenheid waarmee hij met ons over de Paus sprak. Hij stond op

en ging graag met ons mee om in gebed en kinderlijke genegenheid Pius XII te groeten op zijn doortocht van Rome naar Castelgandolfo, na de audiënties van het Heilig Jaar.

Bij die gelegenheid deed hij mij het voorstel om, alvorens naar Spanje terug te keren, twee dagen in Rome door te brengen om het Jubeljaar te benutten en de vier basilieken te bezoeken. Hij vroeg mij te bidden met groot geloof, vooral in de Sint-Pieterbasiliek, en mij innerlijk te verenigen met de Paus. Dan kon de heiligheid groeien van ons, die deel uitmaken van de Kerk, en zouden de bekeringen overal toenemen. Laat ons daar geen toeristische wandelingen van maken, maar tochten van gebed en geestelijke vorming.

Als een goede Herder drukte hij de gelovigen van het Opus Dei op het hart om zich in het Heilig Jaar met verdubbelde krachten in te spannen om vele zielen tot het sacrament van boete en verzoening te brengen; en hij moedigde de priesters aan om vol vreugde al hun energie, vele uren per dag, te besteden aan het biechthoren en vergeving schenken. Zijn priesterlijke ijver kon niet onopgemerkt blij-

ven, want hij belaste zich persoonlijk met de taak om de priesters van het Opus Dei ertoe te bewegen deze dienst in volkomen beschikbaarheid te verlenen.

VREUGDE EN HOOP

In zijn woorden in besloten kring, in zijn gesprekken met degenen die naar Rome kwamen om zijn raad te vragen, in zijn briefwisseling met vele mensen wordt de overtuiging weerspiegeld, dat het Heilig Jaar een bijzondere tijd van genade is en derhalve de gelegenheid bij uitstek om opnieuw te beginnen op onze geestelijke weg.

Naast de vreugde, was de hoop de deugd waartoe hij zijn toehoorders met de grootste kracht uitnodigde. In januari 1950 zei hij, in brieven gericht tot zijn kinderen uit verscheidene landen, dat als hun strijd steeds oprechter wordt, dit Heilig Jaar vruchtbaar zal zijn, als beloning voor hun inspanningen. Hij vroeg hen te volharden in de strijd om heiligheid en in de ijver om het christelijk zaad te zaaien over Gods wegen op aarde. «Iedere goede boom brengt goede vruchten voort,

Rome, 1 april 1933. Pius XII, in de draagstoel, in de Sint-Pietersbasiliek

Rome, 24 december 1949. Pius XII heeft de Heilige Deur geopend en knielt op de drempel alvorens de Basiliek te betreden.

Rome, 26 december 1974. Paulus VI in het atrium van de Basiliek, vóór de Heilige Deur

maar de zieke boom brengt slechte vruchten voort. Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, noch een zieke boom goede vruchten» (Mt 7, 17–18). Niemand kan geven wat hij niet bezit. Een christen is alleen dan vruchtbaar, als hij waarachtig strijd levert om de heiligheid te bereiken.

De werkelijkheid van de aflaten is nauw verbonden met de leer van het Mystieke Lichaam: uit het goede van één gezond lid van de Kerk komen geestelijke weldaden voort voor alle overige leden. Zo schreef de zalige Josemaría in december 1931: *Wanneer een kinderziel zijn verlangen naar kwijtschelding van zonden bij de Heer kenbaar maakt, zal hij er zeker van moeten zijn dat zijn verlangen aanstonds vervuld wordt.* En enkele dagen later vervolgde hij met de bede tot de Heer: *Ik wil dat Jezus mij kwijtschelding geeft... van alles. Mogen alle gezegende zielen in het vagevuur in minder dan een oogwenk gezuiverd worden en opstijgen om van onze God te genieten.* Gedurende het Heilig Jaar wees de Stichter van het Opus Dei er telkenmale op, dat de Heer in deze momenten van genade met kwistige hand zijn erbarmen over iedere christen uitstort, maar dat wij daartoe wel deze genade dienen te beantwoorden. Zo zei hij, eind november 1974, kort vóór de opening van het Jubeljaar 1975, tijdens een familiebijeenkomst te Rome: *Het Heilig Jaar komt eraan. Maar het zal niet heilig zijn, als wij niet veel, niet iedere dag méér bidden.*

Enkele dagen later zond hij een brief aan al zijn dochters en zonen, waarin hij hen aanspoorde edelmoedig deze goddelijke oproep, die het Jubeljaar immers is, te beantwoorden: *Ik wens, dat in dit Heilig Jaar dat nu aanvangt en dat van ons meer gebed en meer persoonlijke heiligheid vereist, de Heer u vervult van zijn genade, en dat zijn allerheiligste Moeder*

Maria, onze Moeder, en de H. Jozef, onze vader en heer, u op elk moment met hun almachtige voorspraak vergezellen.

BEGINNEN EN OPNIEUW BEGINNEN

In 1975 vierde de zalige Josemaría zijn priesterjubileum: er waren vijftig jaren voorbijgegaan sinds hij op 28 maart 1925 in Zaragoza de priesterwijding had ontvangen.

Op 27 maart, de vooravond van deze verjaardag, richtte hij zich hardop tot God in aanwezigheid van een groep van zijn zonen. Hij zei ons: *Na vijftig jaar ben ik nog als een stamelend kind. Op elke tocht begin ik nog pas, begin ik weer opnieuw. En zo tot het einde van de dagen die me nog gegeven worden: steeds opnieuw beginnen. Zo wil de Heer het; niemand van ons mag redenen hebben om trots te zijn, om domweg ijdel te zijn. Wij moeten aan Hem blijven hangen, aan zijn lippen: aandachtig luisterend, met gespannen wil, bereid om Gods ingevingen te volgen [...] Heer, dank U voor alles. Heel veel dank! Ik heb U al dank gebracht; zoals gewoon heb ik U die al gebracht. Maar alvorens die kreet uit de liturgie te herhalen — gratias tibi, Deus, gratias tibi! — ben ik U die al komen brengen met mijn hart.*

Steeds bij gelegenheid van de jubeljaren heeft de Heer zijn smeekbeden verhoord en ze met vruchten overladen: in 1925 ontving de zalige Josemaría de priesterwijding; in 1933 kenden zijn apostolische arbeid een aanzienlijke verbreiding; in 1950, op 16 juni, verleende de Heilige Stoel zijn goedkeuring aan het Opus Dei; in 1975 nam God zijn ziel voor altijd in de heerlijkheid van de hemel op.

+ Javier Echevarría
Prelaat van het Opus Dei

«Een kwestie van geloof»

De devotie tot de zalige Josemaría

Documentaires moet men niet lezen, maar op televisie bekijken. Toch kan men in dit geval een uitzondering maken, want het laatste programma van Alberto Micheleni verliest niets van zijn buitengewone frisheid, wanneer men de inhoud ervan op papier leest. Het lezen ervan laat veeleer de eenvoudige en diepe verhalen van de documentaire nog dieper tot je doordringen: persoonlijke ontmoetingen, op vertrouwelijke voet, tussen een zalige en heel verschillende mensen uit de vijf continenten, die veel van Josemaría Escrivá hebben geleerd en «verkregen».

In de gevarieerdheid van de persoonlijke getuigenissen en situaties bemerkt men als gemeenschappelijke noemer een diepe afstemming op de lessen van de zalige.

Het programma werd voor de eerste keer uitgezonden op kanaal één van de RAI, de Radiotelevisione Italiana, op 27 juni 1999. Hieronder volgen enkele van de op video opgenomen getuigenissen.

EEN NATUURKUNDIGE UIT MOSKOU

Het atheïstisch materialisme probeerde God uit het hart van de

mensen te bannen. Het is opvallend, dat juist daar waar dit gebeurde, het christelijk materialisme, zoals Josemaría Escrivá het noemt, in heel zijn radicaliteit wordt verstaan. Joeri Antonowitz Simonov is hoogleraar theoretische natuurkunde en directeur van het laboratorium voor kernfysica in Moskou. Hij werd in 1989 gedoopt, nadat hij kennis had gemaakt met de boodschap van de zalige.

Belangrijk in de leer van Josemaría Escrivá is de oproep tot nederigheid en eendracht. In tegenstelling tot tendensen van het christendom uit de Middeleeuwen doet Josemaría Escrivá een oproep tot vrede. Hij zelf heeft geleden in de Spaanse Burgeroorlog en hij heeft velen zien sterven. Hij zegt ons: We moeten verenigen, begrijpen en vergeven. Richt nooit een kruis op om alleen het feit te gedenken dat sommige mensen anderen hebben gedood. Dat zou de standaard van de duivel zijn. Wij moeten allen vrede bereiken. Dit verlangen om mensen te verenigen onder bescherming van het Kruis lijkt mij erg belangrijk, vooral in ons land. Ik dank God dat hier niet zoiets is gebeurd als in Joegoslavië. Dat kan het gevolg zijn van een christelijke houding van mensen die veel geleden hebben. Het kan vrucht zijn van het gebed van de heiligen, van de zalige

PERU – CAÑETE
26 juni, feest
van de zalige.

Josemaría, en natuurlijk van de Moeder Gods. Wij zijn gespaard van verschrikkelijke dingen.

Joeri Antonowitz Simonov

EEN RUSSISCHE DICHTER

Tot eind jaren tachtig bestond de

enige godsdienstige lectuur die in omloop was — met grote gevaren voor wie die in bezit had — uit carbonkopieën van getypte handschriften. Onder deze samizdat was ook De Weg in omloop. Alexander Ivanowitz Zorin, dichter, lid van de schrijversbond sinds 1979 en orthodox christen, vond in

die jaren in De Weg een kostbare bron van dichtelijke inspiratie.

Escrivá zegt dat ons leven heilig kan zijn. Heiligheid zoeken vinden sommigen een gebrek aan nederigheid. Maar de Heer zegt dat wij allemaal geroepen zijn om heilig te worden. En Escrivá bevestigt dit door zijn ervaring. Voor mij was het van belang dat Escrivá zei dat men God kan ontmoeten in zijn beroep. In ons land denken veel mensen dat het beroep een juk is. Een keten waarvan je je niet kunt bevrijden. Maar Escrivá zegt dat het beroep een openbaring kan zijn van God aan ieder mens. Ik voelde dat al aan. Maar Escrivá heeft het nauwkeurig geformuleerd. Ik merkte dat mijn ontmoeting met God hier plaatsheeft. Hier aan mijn bureau. Een dichter bidt door zijn poëzie. Hij bidt in verzen. Misschien lijkt het een gods-

lastering wat ik nu ga zeggen. Maar ik ben er zeker van dat mijn geestelijk leidsman me begrijpt. God is niet minder aanwezig op mijn werktafel, in mijn beroep dan in de kerk. Ook al zoek ik Hem vaak in de kerk op. Dat heb ik geleerd van Escrivá.

Alexander Ivanowitz Zorin

EEN JONGE PARISIENNE

Honderdduizenden jongeren vulden het Champs de Mars op 21 augustus 1997, de 12e Wereldjongerendag. Onder hen bevond zich een Frans meisje van het Opus Dei, Aude Mircovic. Zij moest de Paus begroeten samen met 69 andere jongeren. Bij die gelegenheid kon ze haar liefde voor de Paus heel concreet tot uitdrukking brengen en een tijdlang de

bevende hand van Johannes Paulus II vasthouden. **Het leven van monseigneur Escrivá is een leven vol toewijding in dienst van de Kerk, vanaf het**

begin tot het einde. Ik geloof dat hij tegen zijn kinderen zei — dit is niet letterlijk — : Jullie kunnen één ding zeggen van de stichter van het Opus Dei, namelijk dat hij heel veel van de Paus hield.

Hij deed zelf wat hij ons leerde: elke dag voor de Paus bidden en proberen iets voor hem op te dragen. Alle mensen van het Opus Dei doen dat overal in de wereld. Dat hebben wij van hem geleerd.

Aude Mircovic

EEN BRAZILIAANSE PIANIST

João Carlos Martin is een Braziliaanse pianist van wereldnaam. In een kran-
teninterview heeft hij zich een groot
vereerder van de zalige Josemaría ver-
klaard. Aan zijn voorspraak — zo zegt
hij zelf — dankt hij het volledig herstel
van zijn artistieke vaardigheden na de

ernstige hersenbeschadiging die hem
in 1995 in Sofia had
getroffen. Na een
lange herstelperio-
de kon hij weer
piano spelen, maar
hij had niet voldoen-
de uithoudingsver-
mogen. Hij moest
een concert gaan
geven in de Carne-
gie Hall in New York. Twee weken
tevorens vroeg hij God om een teken,
nadat hij intens tot de zalige Josemaría
Escrivá had gebeden.

*Mijn hond in Miami had nooit aandacht voor
piano spelen. Hij kwam nooit bij de piano zit-
ten als ik zat te studeren. Die dag hield ik m'n
hand in een positie die ik lang kon uithouden.
Die houding ging ik daarna in het ziekenhuis
laten testen. Op dat moment sprong de hond
op de pianobank en begon mijn hand te lik-
ken. Dat had hij heel zijn leven nog nooit
gedaan. Toen voelde ik, dat dit echt een teken
was. Veertien dagen later gaf ik misschien
wel het beste concert van mijn leven in de
Carnegie Hall in New York. Andere dingen kan
ik nog altijd niet: schrijven of met mijn rech-
terhand eten. Maar piano spelen kan ik wel
tot twintig noten per seconde. Ik zie dit als
een wonder in mijn leven.*

João Carlos Martin

EEN DUIJS GEZIN

Petra en Rolf Herold wonen in For-
cheim bij Nüremberg. Zij zijn beiden
afgestudeerd in natuur- en wiskunde.
Ze zijn getrouwd en hebben vier
kinderen. Voordat ze de boodschap
van Josemaría Escrivá leerden ken-
nen — via een informatiebulletin in
een kerk — was Rolf lid geweest
van de evangelische kerk.

*Ik stond nogal ver van de Kerk af. Toen las ik
het boek van Berglar over de zalige Jose-
maría. Ik besepte dat de stichter van het
Opus Dei de Kerk erg veel liefhad. Dat heeft
hij me doorgegeven. Ik kon toen volledig ja
tegen de Kerk en de Paus zeggen. Dankzij
hem weet ik evenwicht en eenheid in mijn
leven te brengen. En ook hoe ik mijn werk
kan heiligen en omvormen tot gebed. Het
gaat niet om het soort werk, belangrijk of
niet. Alleen de liefde en moeite waarmee ik
het doe, telt.*

Petra Herold

*De stichter liet het centrale huis in Rome
aan een bezoeker zien. Die vroeg hem van
welke kapel in huis hij het meeste hield.
Toen deed hij een raam open dat uitzag op
de drukke Bruno Buozzi straat en zei: Deze
kapel geniet mijn grootste voorkeur, de
straat. Ik denk vaak aan dit voorval als ik
verstrooid raak in het gebed. Of wanneer ik
over straat loop en op weg aan God probeer
te denken. Ook het ongemak dat je tegen-
komt kun je aanvaarden. Dat is het voor-
beeld dat de zalige Josemaría me heeft
gegeven: iedere situatie niet zien als iets
wat me van God verwijdert maar me dichter
tot Hem brengt.*

Rolf Herold

EEN CHINESE SCHILDER

Veel medewerkers van het Opus Dei, vooral in het Verre Oosten, zijn katholiek noch christen. Zij waarderen de sfeer van vriendschap en vreugde die in de centra van het Werk heerst.

Zo ook Gary Chu, een schilder. Zijn vader was straatveger. Zijn familie arm en talrijk. Hij kon niet naar de kunstacademie. Op school zat hij stiekem te tekenen, terwijl zijn klasgenoten Chinese lettertekens leerden. Hij heeft portretten gemaakt van de stichter van het Opus Dei.

Ik leg de laatste hand aan deze scène van Onze Lieve Vrouw met Kind en een engel die samen met een vlieger spelen. Alles in de stijl van de Tang periode. Ik ben nog niet katholiek, maar ik denk dat ik op een goede dag gedoopt word. Ik houd van Jezus, van de Maagd Maria en van Sint-Jozef. Ik schilder hen graag, nu al meer dan honderd keer. De schilderijen zijn op veel plaatsen in de wereld. Als ik ze schilder, spreek en bid ik tot hen. Dit is een van

mijn eerste portretten van de zalige Josemaría. Hij aanbidt God in het heilig Sacrament. Daarom wilde ik hem schilderen vol concentratie, gelukkig en vervuld van liefde.

Gary Chu

EEN NOORD-AMERIKAANSE KARDINAAL

De aartsbisschop van Washington, kardinaal James Hickey, heeft een bijzondere achting voor het kinderschap Gods, een van de voornaamste aspecten van de boodschap van Josemaría Escrivá. Hij is een groot vereerder van de zalige en zegt twee voorname gunsten van hem verkregen te hebben. Tijdens het Tweede Vaticaans Concilie was hij onder de indruk van het beraad over hoofdstuk vijf van Lumen gentium over de universele oproep tot heiligheid. Maar pas later, toen hij al aartsbisschop van Washington was, begreep hij wat die oproep betekende, nadat hij had gezien hoe mensen met devotie tot de zalige Josemaría die oproep in praktijk brachten.

Daardoor kreeg ik veel waardering voor de zalige Josemaría. Mijn belangstelling en liefde voor hem werden dieper. Door zijn faam van heiligheid en zijn zaligverklaring liet ik hem «een paar karweitjes opknappen». Hij heeft mij in belangrijke beslissingen geholpen. Iets waarvan ik dacht dat het nooit zou gebeuren, gebeurde toch. Het zijn geen wonderen die dienen voor de heiligverklaring. Maar wel gunsten die me op het spoor naar hem zetten. Als dingen moeilijk en saai worden zeg ik tegen hem: Ik heb weer iets voor

jou om op te knappen! Ik heb hem in Rome nooit kunnen ontmoeten. Dat vind ik jammer. Maar ik heb hem goed leren kennen door zijn geestelijke kinderen. Het is kennis uit tweede hand. Maar hopelijk in de hemel uit de eerste hand.

Kardinaal
James Hickey

EEN SPAANSE MOEDER

María Victoria Troncoso, moeder van vier kinderen, was docente aan de universiteit. Twee van haar dochters zijn verstandelijk gehandicapt. Ze is medewerkster van de Stichting Downsyndroom in Noord-Spanje. Door haar persoonlijke ervaringen besloot zij zich helemaal in te zetten

voor degenen die aan dit syndroom lijden en voor hun familieleden. Op een gegeven ogenblik heeft ze het onderwijs vaarwel gezegd en ging ze de benodigde kennis verwerven om zich ten dienste van anderen te stellen. Zij was, zoals de zalige Josemaría zei, ervan overtuigd dat voor wie God bemint alles ten goede is.

Mijn devotie tot de zalige Josemaría uit zich vooral in dankbaarheid voor alles wat ik ontvang. En ik vraag hem me te blijven helpen. Als ik bepaalde problemen moet oplossen, komen zijn houding of uitspraken mij voor de geest. Die helpen mij een situatie op te lossen. Ik vraag hem ook vaak hoe ik een nieuwe situatie moet aanpakken. Zowel vanuit het gezichtspunt van het geloof als vanuit menselijk en organisatorisch oogpunt. En ik kan verzekeren, dat hij mij heel vaak helpt.

María Victoria Troncoso

BOLIVIA. Nevado van de zalige Josemaría

In Bolivia is een top van de Andes vernoemd naar de zalige Josemaría Escrivá. Op veel plaatsen in Europa en Amerika zijn er ziekenhuizen, straten, scholen en diverse instellingen die de naam dragen van de stichter van het Opus Dei.

Na zijn zaligverklaring is de devotie tot de zalige Josemaría, die daarvoor al in veel landen een ware volksdevotie geworden was, nog verder verspreid in allerlei milieus.

Een innige biografie

Er was veel publiek aanwezig bij de presentatie in Italië van de nieuwe biografie van de zalige Josemaría, geschreven door Andrés Vázquez de Prada

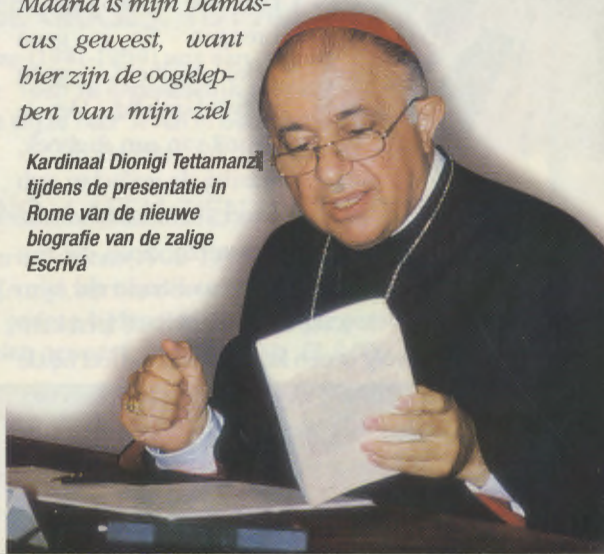
«Wetenschappers en mensen uit de wereld van de cultuur, die in het begin van de twintigste eeuw plaats konden nemen aan de tafel van de geschiedenis, waren gering in aantal. En al bijna helemaal niemand aan het einde van die eeuw, met als enige uitzondering Johannes Paulus II.» Deze woorden van Leonardo Mondadori — voorzitter van de uitgeverij Leonardo International — vormen de inleiding ter verklaring van de reden van verschijning van een nieuw boek over het leven van de zalige Josemaría. Tijdens een presentatie te Rome van *Il Fondatore dell'Opus Dei, Biografia del beato Josemaría Escrivá*, van Andrés Vázquez de Prada verklaarde de uitgever: «Om die reden besloot een uitgeversmaatschappij als de onze, die zich niet direct bezighoudt met het drukken van religieuze boeken, een reeks delen te publiceren die de publieke opinie kunnen helpen na te denken over waarachtige thema's en waarden.» Het werk verscheen in 1997 in het Spaans. Thans is het in een vertaling van Agostino Donà ook beschikbaar voor het Italiaanse publiek. Tijdens presentaties te Milaan, Rome, Palermo, Turijn, L'Aquila en Cortina d'Ampezzo in 1999, gaven geleerden en specialisten van verschillende vakgebieden commentaar op het boek en werden enkele karaktertrekken ervan belicht.

Bij een presentatie in Rome, brengt kardinaal **Dionigi Tettamanzi**, aartsbisschop van Genua, het werk in verband met het begin van het derde millennium. Hij toont aan hoe perfect het boek

past in de zin van het Jubileum, namelijk «het opwekken van een waarachtig verlangen naar heiligheid (...). Ik denk dat het lezen van een tekst die ons de levensweg van een heilige vertelt zijn meest natuurlijke en noodzakelijke en tegelijkertijd ook schoonste en belangrijkste resultaat heeft, als wij ons begeven op de weg die door zijn innerlijk leven is geschilderd.»

In zijn voordracht te Rome verduidelijkt de stichter van de Sint-Egidiusgemeenschap, **Andrea Riccardi**, hoogleraar geschiedenis van het christendom aan de Terza Università van Rome, dat hij door dit boek voor de eerste keer in contact is gekomen met de persoon van de zalige Josemaría. Hij onderstreept de nauwgezetheid van het door de auteur verrichte historisch onderzoek en de rijkdom van de gedocumenteerde bronnen: «De kostbare *innerlijke aantekeningen* en andere rechtstreekse getuigenissen werpen een licht op 2 oktober 1928: *Madrid is mijn Damascus geweest, want hier zijn de oogkleppen van mijn ziel*»

Kardinaal Dionigi Tettamanzi tijdens de presentatie in Rome van de nieuwe biografie van de zalige Escrivá

afgevallen...», citeert Riccardi. En hij geeft een samenvatting van een centraal aspect van de geest van het Opus Dei: «Tegenover het buitensluiten van God doet de zalige Josemaría Escrivá het voorstel om Gods werkelijkheid te beleven in het hart van het gewone leven: het buitengewone van ons is het gewone maar dan: het gewone, volmaakt verricht.»

Over de stijl van het boek merkt prof. Riccardi op: «In deze geschriften vinden we de schroom en de eenvoud van iemand die zich ervan bewust is, bezig te zijn met iets wat niet van hem is en daarom geen retorische of sentimentele uitweidingen behoeft. Met dit gegeven voor ogen vormen de *catalinas* [zoals de auteur zijn *innerlijke aantekeningen* noemde] een kostbaar materiaal.»

Eveneens over de stijl spreekt de schrijfster **Marta Brancatisano** tijdens een presentatie van het boek in Palermo: «Josemaría Escrivá heeft al vanaf jonge leeftijd geschreven, maar steeds zonder

enige beroepsmatige presentatie. Het begin wordt gekenmerkt door de *catalinas*, korte gedachten die hij op papier zette om een innerlijke ervaring tot uitdrukking te brengen. Er is geen gekunsteldheid, geen zelfvoldaanheid. Het is de stijl van een dagboek, waarbij de gedachte zich direct ontvouwt, naakt, waarachtig, zoals die van

iemand die in zichzelf een draad zoekt die hem — in God — de waarheid over zichzelf leert kennen. Het gevolg is een krachtig schokeffect bij de lezer. De gedachten van de *catalinas* willen niet overdonderen, het zijn geen stelregels of voorschriften; het zijn veeleer de sporen van de stap-

Joaquin Navarro-Valls, directeur van het Persbureau van de H. Stoel

pen die de auteur zet — met het hoofd naar beneden, zoals een ezeltje — op zoek naar de waarheid. Schroomvallige en sterk oprechte schetsen van een ziel die één zekerheid bezit: de wil om heilig te worden.»

Tijdens de presentatie in de Ambrosiaanse Bibliotheek in Milaan wijst **Giorgio Rumi**, hoogleraar hedendaagse geschiedenis aan de Katholieke Universiteit van Milaan erop, dat de visie van de zalige Josemaría op de arbeid «een soort Copernicaanse revolutie» inhoudt. «Hij zag in dat arbeid, ook de meest bescheiden arbeid een waardigheid bezit. Daarom moet men de arbeid losmaken van een toestand van slavernij. Je werk is geen slavernij, het kan slaafs of veredelend zijn al naargelang de wijze waarop je het doet. Dat is een andere zienswijze en een van uitzonderlijk belang.»

Ook volgens mgr. **Gianfranco Ravasi**, prefect van de Ambrosiaanse Bibliotheek, «ziet men hoe Escrivá het accent heeft gelegd op de mogelijkheid om ook van het dagelijks beroepswerk, verricht in het besef dat dit deel uitmaakt van het grote scheppingsplan, een *opus Dei* [werk van God] te maken».

In zijn commentaar op het boek, verklaart de verantwoordelijke van het Bureau voor de Heiligverklaringen van het bisdom Milaan, de priester **Ennio Apeciti**, de betekenis van de biografieën van heiligen; hij onderstreept, dat

De schrijfster Marta Brancatisano

deze altijd voor de lezer aansprekend zijn: «Dit boek is tot stand gekomen door middel van zorgvuldig historisch onderzoek, dat daadwerkelijk de sociale, politieke, culturele en zelfs kerkelijke en geestelijke context kan herschrijven, die de menselijke ervaring van Josemaría Escrivá heeft gezien en vergezeld. Het boek weet dit te bereiken door ook gebruik te maken van overvloedige autobiografische memoires en wordt aldus een nieuw model voor de hagiografie, in de letterlijke betekenis van geschrift van de heiligen, van heilig geschrift. Het (...) biedt overvloedig materiaal om de lezer van goede wil te stimuleren de weg van de heiligheid te volgen, op de wijze van Augustinus: *Als dezen en anderen wel, waarom ik dan niet?...* Dat is nu juist de zin van heiligverklaringen: ze dienen niet om een hemels monseigneurerschap te verlenen, maar om het volk Gods een voorbeeld te geven van een manier waarop het evangelie daadwerkelijk gestalte kan krijgen.» **Umberto Farri**, president van het ICU, verwijst naar de jaren waarin hij met de stichter van het

Opus Dei vertoefde en hij stelt vast dat «de altijd aanwezige glimlach van de zalige Josemaría de authentieke uiting was van een gemoedsrust die getuigde van een vertrouwvolle overgave aan God waarmee hij gesprekspartners voor zich innam, onafhankelijk van hun maatschappelijke status of geografische afkomst.» De directeur van het Persbureau van het Vaticaan, **Joaquín Navarro-Valls**, beschrijft de kerkelijke figuur van de zalige als volgt: «Een waarachtige voorloper van het Tweede Vaticaanse Concilie, dat de heiligheid van de leken voorlegt als een plicht van alle gedoopten.» Ten slotte vermeldt de journalist **Mario Narducci**, dat het leven van de zalige Josemaría «heiligheid laat zien als het meest fascinerende avontuur van alle avonturen.»

Leonardo Mondadori

Carmen Sofia Brenes

Vázquez de Prada, Andrés, Il Fondatore dell'Opus Dei. La biografia del Beato Josemaría Escrivá, Leonardo International, Milaan 1999, pp. 687

Het in 1999 in Italië gepresenteerde boek is het eerste van de drie delen van de biografie. Het beslaat de periode vanaf de geboorte van de zalige Josemaría (1902) tot het uitbreken van de Spaanse Burgeroorlog (1936). De beide andere delen — die in voorbereiding zijn — betreffen respectievelijk de periodes van 1936 tot 1945 en van 1946 tot 1975. Het boek wordt gekenmerkt door een zich streng en nauwkeurig houden aan de bibliografische bronnen, zoals documenten, getuigenissen, brieven en ander materiaal afkomstig uit het archief van de Prelatuur van het Opus Dei. De auteur neemt onder andere een deel van de tot nu toe onuitgegeven innerlijke aantekeningen van Josemaría Escrivá op. Het betreft

hier enkele met de hand geschreven cahiers met persoonlijke notities. De inhoud daarvan registreert enerzijds het ritme van het innerlijk leven van de zalige vanaf 1930 en verheldert anderzijds de omstandigheden rond het ontstaan van het Opus Dei op 2 oktober 1928 en de eerste ontwikkelingen daarna.

De auteur. *Vázquez de Prada, die jaren lang werkzaam was als geschiedkundige in Londen, heeft belangwekkende studies verricht over voornamelijkheden op het gebied van de geschiedenis van het christendom, zoals kardinaal Newman (De droom van een oude man, 1954) en de H. Thomas More, kanselier van Hendrik VIII van Engeland (Sir Thomas More, 1962). Hij leerde de stichter van het Opus Dei in 1942 kennen en vergezelde hem regelmatig, met name tijdens enkele reizen naar Engeland tussen 1958 en 1962.*

Bekering van de kinderen Gods

Enkele woorden van de zalige Josemaría die een bijdrage kunnen leveren tot het beter beleven van het jubeljaar

Het christendom is geen gemakkelijke weg. Het is namelijk niet voldoende in de Kerk te zijn en de jaren maar voorbij te laten gaan. In ons leven, in het leven van iedere christen, is de eerste bekering belangrijk, dat unieke ogenblik dat iemand nooit vergeet, en waarin met grote helderheid alles duidelijk wordt wat de Heer hem vraagt. Maar nóg belangrijker en ook moeilijker zijn de bekeringen die op deze eerste zullen volgen. En om de werkzaamheid van de goddelijke genade in deze bekeringen te vergemakkelijken is het nodig het hart jong te houden, de Heer aan te roepen, te luisteren, te ontdekken wat fout is en hiervoor vergiffenis te vragen.

De bekering is een zaak van één ogenblik; de heiliging is het werk van een heel leven. Het goddelijk zaad van de liefde, dat God in onze harten heeft uitgestort, verlangt te groeien, zich in daden te uiten, vruchten af te werpen die steeds overeenkomen met wat aangenaam is voor de Heer. Daartoe is het echter nodig dat wij bereid zijn steeds opnieuw te beginnen, en — in iedere nieuwe omstandigheid van ons leven — het licht, de impuls van onze eerste bekering te hervinden. Dit is de reden waarom wij ons vóór iedere bekering moeten voorbereiden door middel van een diepgaand gewetens-

onderzoek, waarin wij de Heer om hulp vragen, opdat wij Hem en onszelf beter leren kennen. Er is géén andere weg, indien wij ons opnieuw willen bekeren.

(...) Opnieuw horen wij de roep van de goede Herder, die liefdevolle oproep: *Ego vocavi te nomine tuo* (Jes. 43, 1). Ik roep u bij uw naam. God roept ieder van ons bij onze voornaam, met de roepnaam waarmee wij aangesproken worden door de mensen die ons liefhebben. De tederheid van Jezus jegens ons is niet onder woorden te brengen.

De Heer, die vraagt dat wij ons bekeren, is geen tirannieke heerser, en evenmin een strenge en onverzoenlijke rechter. Hij is onze Vader. Hij spreekt tot ons over ons gebrek aan edelmoe-digheid, over onze zonden, over onze fouten. Maar dat doet Hij om ons ervan te bevrijden, om ons zijn vriendschap en zijn liefde te geven. Het bewustzijn van ons kindschap Gods geeft vreugde aan onze bekering. Het zegt ons, dat wij bezig zijn terug te keren naar het Vaderhuis. Het menselijk leven is in zekere zin een voortdurend terugkeren naar het huis van onze Vader. Terugkeren door middel van het berouw, de bekering van het hart die de wens veronder-

De werken van de zalige Josemaría zijn in meer dan 40 talen vertaald. Rechts enkele titelpagina van zijn boeken. De Nederlandse uitgaven van deze boeken zijn verkrijgbaar bij Stichting De Boog, Herenstraat 4 NL-3512 KB Utrecht. Contactadres voor België: Sijssjeslaan 2 B-3078 Everbeem. E-mail: info@deboog.nl Internet: www.deboog.nl

stelt te veranderen, het vaste besluit ons leven te beteren, en dat zich derhalve manifesteert in daden van offer en overgave. Terugkeren naar het huis van de Vader, door middel van het sacrament van de vergeving, waardoor wij bij het bekennen van onze zonden ons met Christus bekleeden, en zo worden tot zijn broeders, leden van het gezin van God.

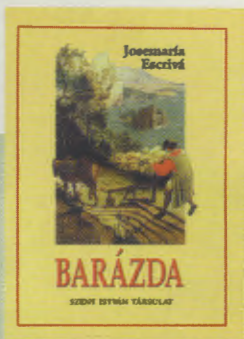
God wacht op ons, zoals de Vader uit de gelijkenis, met open armen, al hebben wij dat soms niet verdiend. Het geeft niet hoe zwaar wij schuldig zijn. Zoals in het geval van de verloren zoon is het voldoende dat wij ons hart openstellen, dat wij heimwee krijgen naar het huis van onze Vader, dat wij ons verwonderen en ons verheugen wegens de gunst die God ons bewijst, wanneer hij ons waarachtig zijn kinderen noemt en wij dit inderdaad ook mogen zijn, ondanks zoveel tekorten aan beantwoording onzerzijds.

Laat een ieder van ons overwegen: Wát vraagt de Heer van mij? Welke voornemens, welke besluiten heeft Hij in mij in werking gesteld? En wanneer u die bovennatuurlijke en menselijke eisen van overgave en strijd voelt, vergeet dan niet dat Jezus ons voorbeeld is. En dat Jezus, terwijl Hij God was, toestond dat Hij beproefd zou worden. Zo kunnen wij aldus, met moed ver-

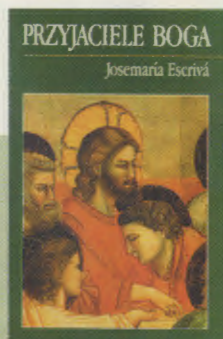
vuld, verzekerd zijn van de zege. Want Hij verliest nooit een strijd en zolang wij met Hem verenigd blijven, zullen ook wij nooit overwonnen worden, maar overwinnaars zijn en goede kinderen van God.

Laat ons blij leven. Ik ben blij. Eigenlijk zou ik het niet mogen zijn, als ik op mijn leven terugkijk en het persoonlijk gewetensonderzoek doe, dat deze liturgische tijd van de Vasten van ons verlangt. En toch voel ik me blij, omdat ik zie, dat de Heer mij blijft zoeken, dat de Heer steeds mijn Vader wil blijven. Ik weet stellig dat zowel u als ik, met het licht en de hulp van de genade, zullen zien welke dingen wij in het vuur moeten werpen en die zullen verbranden, welke dingen wij moeten uitspreken, welke dingen wij ons moeten ontzeggen en welke we ons zullen ontzeggen. Maria, onze Moeder, *auxilium christianorum, refugium peccatorum*, hulp van de christenen, toevlucht van de zondaren: smeeuw Zoon dat Hij ons de Heilige Geest zendt, die in onze harten steeds het besluit weer opwekt om vastberaden en vol zekerheid vooruit te gaan, en die in het diepste van onze ziel de roepstem laat weerklinken: kom, ga terug naar je Vader, die op je zit te wachten.

Homilie uit het boek Als Christus nu langs komt (Van Spijk, Venlo 1978), 2 maart 1952.

DE VOOR
in het Hongaars

VRIENDEN VAN GOD
in het Pools

DE WEG
in het Slowaaks

DE HEILIGE ROZENKRANS
in het Chinees

«Traditie en ontwikkeling zijn niet met elkaar in tegenspraak»

Nelly Tshela legt het *Programma voor Sociale Actie* in Kimbondo uit

Het leven in het binnenland van Congo is hard. Het is dan ook niet verwonderlijk, dat gezinnen afkomstig van het platteland naar de hoofdstad trekken op zoek naar een beter economisch bestaan en betere onderwijskansen voor hun kinderen. Helaas is de toestand in de stad niet zo rooskleurig als zij zich hadden voorgesteld. De laatste tien jaar is de situatie zeer onstabiel en is de werkloosheid buiten proporties toegenomen. Het gevolg is een toestand van grote ellende, die door de oorlog alleen nog maar erger is geworden.

In zulk een situatie zag in november 1995 het *Programme d'Action Sociale* het licht. Het is een initiatief tot bevordering van het maatschappelijk en menselijk welzijn, waaraan mensen uit Kinshasa van diverse afkomst en beroep meewerken. Het project, hoewel klein begonnen, kenmerkt zich al vanaf het begin door een streven naar verheffing van het levensniveau van de bewoners van de wijk. Het heeft als doel vorming te geven met het oog op vakbekwaamheid op basisniveau. Daarnaast wil men hen helpen hun

menselijk, cultureel en godsdienstig niveau te verhogen. Het is niet toevallig dat degenen die het project op gang hebben gebracht, hun drijfveer vonden in het onderricht van de zalige Josemaría Escrivá met betrekking tot de heiliging van het gewone werk. «Een mens of maatschappij die niet reageert op nood of onrecht, die zich niet inspant dit te verhelpen — zo zei hij b.v. — is noch mens noch maatschappij naar de maatstaf van de liefde van het Hart van Christus» (*Als Christus nu langs komt*, nr. 167).

We laten Nelly Tshela, een jonge Congolese, afgestudeerd in de Rechtswetenschap en huidige directrice van het project, aan het woord

De Prelatuur van het Opus Dei is in acht landen van het Afrikaanse continent vertegenwoordigd. In de Democratische Republiek Congo begon het apostolisch werk in 1980.

De advocate Nelly Tshela, Congolese, directrice van een programma voor verbetering van het maatschappelijk welzijn, geïnspireerd op het onderricht van de zalige Josemaría.

Het contrast tussen de city van Kinshasa en de buitenwijken, zoals Kimbondo, is aanzienlijk.

om ons meer te vertellen over het hoe en waarom van dit initiatief.

Wat is de oorsprong van dit programma tot maatschappelijke ontwikkeling?

Wij werden vooral getroffen door de situatie waarin de vrouw in Congo verkeerde. We zagen de nood van deze vrouwen, die in precaire omstandigheden leven, veroorzaakt door eeuwenoude gewoonten. Daardoor wordt de vrouw in een minderwaardigheidspositie gesteld. Er diende iets te gebeuren om het levensniveau van de 12 000 bewoners van deze wijk te verbeteren. Wij hadden weinig middelen ter beschikking, maar we hadden wel een beetje gezond verstand en een christelijk gevoel. Daarom vormt de achtergrond van het programma de voorbereiding op een beroep, en tevens het overbrengen van een

optimistische houding, die openstaat voor het menselijke. Die houding komt voort uit het besef dat wij allemaal — ieder met zijn eigen karakter — door God bemind worden, en dat God rekt op de steun die wij elkaar kunnen geven.

Hoe was de reactie?

De reactie van de bevolking was heel positief, zij het niet meteen. We moeten bedenken dat de meerderheid van de vrouwen in deze wijk in het gunstigste geval slechts een heel bescheiden basisvorming heeft gekregen. Eerst moeten zij de noodzaak en het belang ontdekken om nieuwe dingen te leren — zoals leren lezen — en het grote nut om tijd te investeren en inspanning te leveren voor het verbeteren van hun omstandigheden. Omdat de vrouwen gewend zijn opgeslokt te worden door het werk op het land en het overleven van het eigen gezin, kost het hun in het begin veel moeite om de aangeboden vorming op waarde te schatten.

ONTMOETINGEN

Maar zodra een eerste groepje het positieve effect inziet, ligt de weg open. Wanneer zij nuttige kennis beginnen te verwerven, gaan zij verlangen naar een leven van meer kwaliteit.

Hoe kan men de meer dan 6 000 vrouwen in de wijk bereiken?

Het is niet ons streven iedereen te bereiken, maar wel steeds méér. In de eerste jaren op de universiteit

zien om in contact te komen met vrouwen uit de omstreken, die vanwege hun menselijke omstandigheden «groepsleidsters» zouden kunnen worden. De eerste groep die aan het werk ging bestond uit een klein aantal vrouwen. Onder hen bevonden zich enkelen die hogere studies hadden genoten. Vanaf het begin hebben wij de medewerking aanvaard van deze academisch gevormde vrouwen maar ook van iedereen die aan de ontwikkeling van het project wilde deelnemen. Wij mikken op alle typen Congolese vrouwen, onafhankelijk van hun leeftijd en maatschappelijke groep. Wij willen hun bijbrengen, dat dit soort acties niet alleen hulp biedt aan mensen die in armoede leven, maar ook een persoonlijke verrijking betekent.

Jullie methode?

Het opwekken van het gezond verstand. Door met elkaar in gesprek te gaan, door te leren praten met elkaar. Zo leer je werken, en dan opent zich een nieuwe horizon. In concreto bieden we naai- en handwerk cursussen aan. We werken ook op het terrein van de landbouw. Bovendien bieden we cursussen aan over de katholieke leer en moraalkwesties, en er bestaat altijd de mogelijkheid voor de assistentes om van de pastorale zorg van de priesters van de Prelatuur van het Opus Dei gebruik te maken. Ontwikkeling in Kimbondo is mogelijk, maar daarvoor dient de vrouw zich wel te engageren. Dat is vanaf

Volgens de zalige Josemaría is een mens of maatschappij die niets onderneemt tegen armoede of onrecht en die zich niet inspannt om deze te verlichten, geen mens en geen maatschappij naar de maatstaf van de liefde van het H. Hart van Christus.

raakte ik vertrouwd met de werken van de stichter van het Opus Dei, de zalige Josemaría Escrivá. Ik had nl. belangstelling voor een betere kennis van de ideeën die hij uitdroeg over de vrouw en haar taak in de maatschappij. Dat is nu het aanknopingspunt voor het werk dat wij ondernomen hebben. Je moet een droom hebben en stoutmoedig zijn. Het bijwoord «meer» kwam ik dikwijls tegen bij de zalige Josemaría. Vanaf het begin hebben wij de noodzaak inge-

De naaicursus is een van de voornaamste activiteiten van het Lycée Professionel Kimbondo.

het begin onze drijfveer geweest. Ontwikkeling kan men niet bestuderen: die maakt men door zich te geven. Dat is tenminste ons gevoel.

Bekommeren jullie je om de jeugd?

De gemiddelde leeftijd van de bevolking bij ons is heel laag. Tot nu toe is het krachtigste initiatief voor jonge meisjes een project geweest waarmee we in september 1997 zijn begonnen. Het betreft een naai- en confectieschool, *Lycée Professionel Kimbondo* geheten. De school werd officieel in februari 1998 door de minister van Onderwijs en andere autoriteiten geopend. De school wil de meisjes een vak leren waarmee ze in het leven verder vooruit kunnen. Ze volgen naaicursussen en bereiden zich tegelijkertijd voor op

De vrouwen uit de wijk zijn zich vaak niet bewust van de noodzaak om nieuwe dingen te leren. Maar wanneer zij kennis opdoen van nuttige zaken, groeit meteen hun belangstelling voor een leven dat meer kwaliteit heeft.

hun toekomstige taak als groepsleidster op het platteland. Op die manier kunnen ze eraan meewerken om anderen te bereiken, door eerst hun eigen naaste omgeving te verbeteren (...).

Zijn er nog andere concrete initiatieven?

In 1999 hebben we een nieuw programma opgenomen, steeds weer in de lijn van het verlangen naar verbetering. We zijn bezig met de vorming van een behoorlijk grote groep van groepsleiders ten behoeve van het platteland. De minister van Sociale Zaken van ons land was de voorzitter bij de presentatie op 13 juli. In het nieuwe programma laten wij in een echt aangename sfeer onze gedachten gaan over de vraag hoe we deze levensvreugde kunnen overbrengen op de verschillende nederzettingen in de omgeving van de wijk. En ook over de vraag hoe we deze vrouwen kunnen leren werken met een christelijke visie. (...) Ik ben niet in staat om de draagwijdte van deze sociale actie te overzien. Maar er zijn nu meer dan honderd vrouwen die sterk geïnteresseerd zijn in het zoeken naar oplossingen. En zoeken is toch een teken dat er al verbetering te bespeuren is. Vindt u niet?

Omoy Mundala

Foto's: M. Flavien Nzazi

*Adres: Parcelle 12945, localit e Kimbondo, quartier Telecom, c/ Mont-Ngafula, Kinshasa, R.D. du Congo.
e-mail: Virunga@raga.net*

Terugkeer tot het geloof

Dit verhaal gaat terug tot het jaar 1986. Een vriendin van mij bezocht een sekte en nodigde mij uit ook eens mee te gaan.

Dat deed ik, en ik ging er steeds vaker naar toe. Op een dag ontmoette ik een vroegere vriendin van de basisschool. Zij gaf mij de raad niet meer naar die sekte te gaan, want dat was niet verenigbaar met mijn katholiek geloof. Daarentegen stelde zij mij voor om deel te nemen aan de activiteiten van een club, waar zij zelf ook naar toe ging. Ik kreeg er een vorming in het katholiek geloof en zag mijn dwaling in. Daarentegen bleef mijn andere vriendin lid van de sekte en nam daar zelfs enige taken op zich. Vanaf dat moment begon ik voor haar te bidden. Ik riep de bemiddeling in van de zalige Josemaría en vroeg om haar bekering. Enkele jaren later kwam ik terug van een verblijf in Rome en ontmoette ik

haar weer. Tot mijn grote verrassing vertelde zij mij, dat ze uit de sekte was getreden en weer tot het katholieke geloof was teruggekeerd. Bovendien bood zij mij hulp aan om mijn moeder te overreden zich in te schrijven voor catechismuslessen. Ik schrijf de terugkeer van mijn

vriendin tot de katholieke godsdienst toe aan de voorspraak van de zalige Josemaría.

K.V., Abidjan, Ivoorkust

WERK IN MIJN EIGEN STAD

De laatste maanden heb ik de voorspraak ingeroepen van de zalige Josemaría Escrivá om hem te bidden voor een verandering van werk. Want ofschoon mijn beroep, met de daarbij behorende verplichtingen en verantwoordelijkheid mij best bevalt, bezorgt de werksfeer mij een diepe afkeer.

Ik nam voor de eerste keer mijn toevlucht tot zijn bemiddeling, en ik werd verrast door de snelheid en inhoud van zijn antwoord. Als uit de hemel vallend kwam een telefoontje van een parlamentslid, die mij aanbood om voor hem te gaan werken in mijn eigen stad.

Toen ik dat werk aannam, vroeg ik de zalige Josemaría ook om een andere baan voor degene die ik nu verving, en die man kreeg daags erna een prachtig aanbod van een regeringsinstantie. Ik dank de H. Maagd en de

Albaste beeld van de zalige Escrivá, dat zich bevindt in het heiligdom van Torreciudad, Spanje

Wij hebben weer veel brieven mogen ontvangen. Wij publiceren hier enkele gunsten afkomstig uit Oceanië, Afrika, Europa en Amerika.

door tussenkomst van de zalige Josemaría Escrivá, en ik voel mij verplicht hiervan melding te maken.

C.G., Coli, Italië

TERUGGEKREGEN TAS

Begin maart van dit jubeljaar was ik met mijn familie in Rome. Nadat we gegeten hadden in een pizzeria namen mijn moeder en ik een taxi voor ons en mijn jongste neefjes en nichtjes. De anderen zouden nog een wandeling door de stad maken en later te voet naar het hotel komen. Toen zij ongeveer een uur later aankwamen vroeg mijn broer mij een telefoonnummer dat ik in mijn tas had. Ik kon de tas nergens vinden; ik had niet eerder gemerkt dat ik hem niet meer had. Mijn broers gingen naar de pizzeria, maar kwamen met het slechte nieuws terug dat hij daar niet was. Het enige wat ik kon bedenken was dat ik de tas had achtergelaten in de taxi of dat iemand hem gestolen had. Ik moet bekennen dat ik erg onvoorzichtig ben geweest, want ik had er alle documenten in zitten, zoals paspoort en vliegticket... Ik vertelde het aan het personeel van het hotel en kreeg te horen dat verder zoeken zinloos zou zijn, want er zijn ontzettend veel taxi's in Rome, in dit jubeljaar meer dan ooit. We zochten in de telefoongids de verschillende taxibedrijven op en alleen al het zien van het enorme aantal bedrijven was ronduit ontmoedigend. Bovendien had ik noch het nummer van de taxi noch de naam van het bedrijf. Het enige wat me overbleef was de zaak aan te bevelen bij de zalige Josemaría, zoals ik vanaf het begin gedaan had. Na een paar uur ging de telefoon. Het was de taxichauffeur die na zijn werk naar huis

zalige Josemaría voor hun voorspraak in mijn noden en voor hun hulp in het vinden van een goede baan en de vereniging met mijn gezin en vriendenkring.

S.R., Hobart, Tasmania

ZE ZIJN NIET GESCHIEDEN

In het voorjaar van 1997 kwamen mijn dochter en haar man bij ons thuis en deelden mij mee, dat zij besloten hadden te gaan scheiden. Ik voelde mij wanhopig, vooral als ik aan mijn twee kleindochters dacht. In die periode leerde ik een vrouw kennen, die mij een bidprentje van de zalige Josemaría gaf. Ik richtte mij tot hem en vroeg hem te bemiddelen, opdat het huwelijk niet verbroken zou worden. Twintig dagen later belde een van mijn kleindochters mij op en vertelde, dat haar ouders een kleine olijfboom in de tuin hadden geplant. Zij zijn niet gescheiden, en vanaf die dag ging het steeds beter en voel ik een diepe vrede. Ik herken in dit alles de genade die ik mocht ontvangen

POSTZEGELS VOOR VERZAMELAARS

De zalige Josemaría staat afgebeeld op een serie postzegels uit Venezuela uit 1992.

was gereden en bij aankomst de tas in de auto had zien liggen. Toen hij het paspoort zag, herinnerde hij zich de passagiers (mijn moeder en mij) die hij bij het hotel had afgezet. Hij was erg verbaasd dat de tas in de auto lag, want hij had nà ons nog heel wat passagiers vervoerd. Het personeel van het hotel zei dat ze in al die jaren dat ze er werkten, nog nooit hadden meegemaakt dat een tas die verloren of gestolen was, weer boven water was gekomen. Ik heb alleen maar redenen om de zalige Josemaría dankbaar te zijn.

B.S., Amsterdam, Nederland

HIJ HEEFT VOOR ZIJN DOOD NOG GEBIECHT

Ik maakte mij grote zorgen om een buurman die al meer dan een jaar ernstig ziek was en zich niet met God wilde verzoenen. Hij was geopereerd aan het hart en de nieren, maar de wonden wilden niet helen omdat hij aan suikerziekte leed. Ik zei tegen een buurvrouw: «Laten we tot de zalige Josemaría Escrivá gaan bidden, dat hij niet sterft zonder zich eerst met God ver-

Glas-in-lood raam van de kerk van Hereford, Cardiff, Wales

zoend te hebben.» Zijn toestand verergerde en ze spraken met hem over biechten, maar dat wilde hij niet. We gingen verder met het bidden van een noveen. In die dagen kwam zijn moeder en zei tegen hem, dat hij moest biechten omdat hij er erg slecht aan toe was. Hij raakte in coma en wij baden nog intenser. De laatste dag kreeg hij een helder moment, vroeg om een priester, biechte en stierf meteen daarna. Vader Josemaría Escrivá had ons verhoord.

E.L.R., Zapopan, Mexico

GESLAAGDE INGREEP

Hierbij meld ik u dat wij een bijzondere gunst van God mochten ontvangen. Mijn echtgenote moest een heelkundige ingreep ondergaan en wij vreesden dat er kwaadaardige cellen aanwezig waren. Wij deden het Noveengebed ter ere van de zalige Josemaría Escrivá. Wij vroegen aan God op voorspraak van de Zalige Josemaría een geslaagde ingreep en een goede afloop van de analyse. Tot onze grote vreugde werd ons gebed verhoord. Wij menen dat wij dit verkregen hebben op voorspraak van de zalige Josemaría Escrivá.

Op hetzelfde moment kon ik bevorderd worden in mijn beroep. Er was een aantal zeer goede kandidaten. De kans dat ik de bevordering kreeg was klein. Toch werd ik in geheime zitting bevorderd. Ik meen deze bevordering te hebben verkregen op voorspraak van de zalige Josemaría Escrivá.

W.V.C., Zottegem, België

GENEZEN, EN NIET ALLEEN VAN EEN HUIDZIEKTE

De echtgenoot van een van mijn vriendinnen leed aan

psoriasis, een huidziekte. Ondanks alle behandelingen door verscheidene artsen werd de ziekte niet minder. Er bestaat tegen deze ziekte nog geen behandelingsmethode, en daarom begonnen mijn vriendin en ik dagelijks het gebed van het bidprentje van de zalige Josemaría te bidden. Wij riepen zijn hulp in, opdat de toestand van haar man zou verbeteren. Enkele weken later ging haar man naar een andere dokter die hem een nieuwe behandeling voorschreef. De resultaten waren wonderbaarlijk. Hij herstelde buitengewoon.

Als ik deze feiten voor de geest haal, besef ik dat er nog meer genezingen hebben plaatsgehad sinds ik het bidprentje aan mijn vriendin heb gegeven: haar echtgenoot gaat weer iedere zondag naar de H. Mis; zij beiden proberen hun huwelijkssituatie weer in orde te brengen; hun oudste zoon, die elke dag met haar de rozenkrans bidt, wil priester worden.

En de echtgenoot ten slotte heeft zijn broer en schoonzus geholpen om de weg naar de Kerk terug te vinden.

V.M., Greenwich, Verenigde Staten

Wij zijn dankbaar voor de talrijke brieven die wij mochten ontvangen. Zij zijn een getuigenis van de devotie tot de zalige Josemaría Escrivá, op wiens voorspraak velen over de hele wereld zich in hun gebed tot God richten. Vanwege de beschikbare ruimte kunnen wij hier slechts fragmenten uit enkele brieven plaatsen, die belangrijke maar ook eenvoudige gebeurtenissen vertellen.

Aangezien wij niet iedereen persoonlijk kunnen bedanken, willen wij langs deze weg allen dank zeggen voor hun gift als bijdrage in de kosten van uitgave en verspreiding van dit Informatiebulletin en ter ondersteuning van de apostolaatswerken die worden opgezet vanuit de spiritualiteit van de zalige Josemaría.

UITSPRAKEN

Giovanni Trapattoni: in *Il Giornale della Toscana*, 19-1-1999, zei hij:

Escrivá heeft vele sportlieden geleerd, dat hun inzet tijdens trainingen en wedstrijden, het omgaan met hun medespelers, het respect voor hun tegenstanders, bescheidenheid bij overwinningen en gelatenheid bij nederlagen een concrete weg zijn om tot God te komen en om alle mensen te dienen.

DE ZALIGE JOSEMARÍA EN DE SPORT

Ernstige zaken met een sportieve geest aanpakken geeft heel goede resultaten... Heb ik misschien een paar ronden verloren? — Goed, maar als ik doorzet win ik aan het eind.

De ascetische strijd is geen negatieve en dus ook geen trieste strijd; het is een blijde bevestiging. Het is een sport. Een goed sporter streeft er niet naar om maar één keer te winnen, laat staan bij de eerste poging. Hij bereidt zich voor, traint langdurig, wordt niet zenuwachtig en zet door. Hij probeert het steeds weer opnieuw. Ook als hij de eerste keer geen succes heeft, gaat hij vastberaden door, totdat het doel bereikt is. (De Smidse, 169)

GEBED

*God, Gij hebt de zalige priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument om het Opus Dei te stichten, dat een weg is ter heiliging in het beroep en in de dagelijkse plichten van de christen. Geef dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van de Kerk, de Paus en de zielen om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U ons de heiligverklaring van de zalige Josemaría te schenken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag...
(eigen intentie). Amen.*

Onze Vader, Wees Gegroet. Eer aan de Vader.

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid. Wie aan de onkosten van dit bulletin en van het heiligverklaringsproces zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op Postbankrekening 57 40 023, ten name van **Hulpfonds Bureau heiligverklaringen — Opus Dei**, Corellistraat 20, 1077 HD Amsterdam.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen van personen opgeven die mogelijk interesse hebben om dit Informatiebulletin voor eigen gebruik te ontvangen.

Dit informatiebulletin wordt verspreid met goedkeuring van de Congregatie van de heiligverklaringen.

Prelatuur van het Opus Dei — Bureau voor heiligverklaringen
Eindredactie: C.G.E. van der Ploeg, pr.
Jan Luykenstraat 52
1071 CS Amsterdam